

DOBOZI ESZTER

Seregszámla

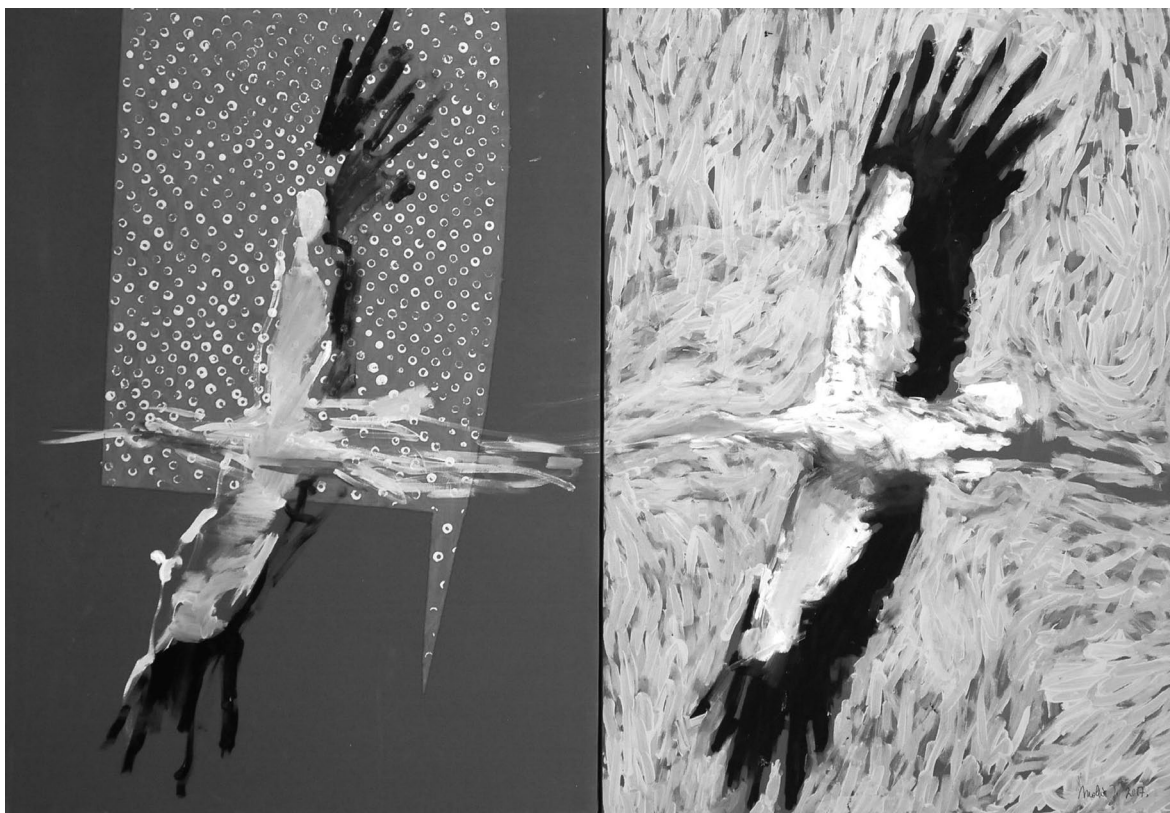
*Mi vitt oda, mi tartott ott
alig négy- s hét-nyolc évesen
bennünket az ajtórésben,
mi szögezett oda anyánk
szoknyája mögé húzódva,
bámulva vonulásukat?*

*Irtóztató volt a látvány
s a hangerő, megrepedtek
a házfalak, az ablakok
remegtek, ahogy a fák is
minden levelükkel, kutyánk
vonított rendületlenül,
s a madarak menekültek
a kertből, és lepotyogtak
az érett szilvák az ágról.*

*Földindulás lehet ilyen,
mint állni a láncfalpasok
zajában. Számlálhatatlan
sokasággal jöttek, jöttek,
s mi csak álltunk kapaszkodván
anyánk szoknyájába, könnyű
nyári kis ruhácskáinkban,
mezítláb vagy ősziesen,
mackónadrágosan, mert ők
vonultak hetente egész
éveken át, sokkal később
a harcok elülte után
is – demonstrálván a város
népe előtt, itt vannak még,
s nemcsak hogy itt, de ők vannak
itthon, mentek a városon
túli gyakorlóterükre,
hogy azután pár nap múlva
újra fölszántsák az utcát,
araszolva az általuk
megszállt laktanyákba vissza.*

*Mi szögezett oda minket,
míg zajlott a seregszámla?
A félelemnél erősebb
kíváncsiságunk? S anyánkat
mi tartotta ott? Hisz hallott
ágyúdörejt, és volt része
ágyból kiszállva mezítláb
menekülésben a deres,
novemberi éjszakában.*

*Tudta, mennyire törékeny
a vélt menedék – hátában
egész seregekkel, ha nincs
egy egérlyuknyi biztos hely
sehol a tájon. S állt ő is
csak meredten, ott állt velünk
tüntetve, dacolva talán:
még mindig él – gyerekei
vannak... Nekünk borzongató
volt nézni a kibukkanó
tanksapkás fejeket, ahogy
eggyé váltan gépeikkel
már maguk is gépek voltak
a szemünkben...*

Molnár István: *A rab madár álma* (különdíj, 2017)